

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

כבוד הרשם הבכיר בנימין בן סימון **בפני**

רז גילה **תובע**

נגד

מכשירי חשמל אריה **נתבע**

פסק דין

א. רקע וטענות הצדדים

1. בפניי תביעת ספאם על-פי סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק הספאם"). התביעה הוגשה בגין 38 הודעות דואר אלקטרוני המכילות חומר פרסומי שהנתבעת שלחה לתובע (להלן: "ההודעות").
2. ההודעות נשלחו בתקופה שבין 27.12.2018 לבין 13.01.2019. לטענת התובע במהלך תקופה זו שלח ארבע הודעות הסרה בימים: 27.12.18, 31.12.18, 08.1.19, וכן 13.1.19.
3. ביום 21.3.18 רכש התובע מכונת תספורת דרך האתר האינטרנט של הנתבעת. במעמד ביצוע הרכישה נרשם התובע עם כתובת הדואר האלקטרוני: razgila20@gmail.com (להלן: "כתובת הדואר הראשונה").

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

4. במועד הרישום לאתר נתן התובע את הסכמתו, כי כתובת הדואר הראשונה תשמש לצורך קבלת הצעות ומבצעים מאת הנתבעת וכתובת זו עודכנה במאגר של הנתבעת ביום 2.4.18, קרי מספר ימים לאחר ההזמנה. מאותו מועד שלחה הנתבעת לתובע הצעות רכישה מעת לעת.
5. ביום 26.11.18 הזמין התובע דרך האתר של הנתבעת באמצעות כתובת הדואר האלקטרוני הראשונה שלו מוצר נוסף - שולחן כתיבה.
6. בהודעה מתאריך 25.12.2018 התובע ביצע "השב" להודעה פרסומית שהנתבעת שלחה לו, ככל הנראה בעקבות רכישת מוצר באתר הנתבעת על-ידי התובע. בהודעה זו התובע כותב: "לא ביקשתי שישלחו לי הודעות פרסומת לכתובת המייל. אני מבקש שתסירו אותי ולא תשלחו לי הודעות".
7. ביום 26.12.18, חודש ימים אחרי ההזמנה האחרונה, נרשם התובע למערכת הדיור באמצעות כתובת דואר אלקטרוני חדשה בשם razgila222@gmail.com (להלן: "כתובת הדואר השנייה").
8. בקשת התובע באשר לכתובת הדואר הראשונה חזרה על עצמה ביום 29.12.2018, ובה התובע כתב "מבקש שלא תשלחו לי דואר ספאם לכתובת המייל הזאת". הנתבעת השיבה כי כתובת זו הוסרה.
9. לטענת התובע הוא קבל הודעת פרסומת לכתובת הדואר השנייה מהנתבעת ביום 27.12.18. באותו יום ביקש להסיר את עצמו. לאחר שבקשתו לא נענתה, הנתבעת שלחה לו 10 הודעות פרסומיות נוספות בין התאריכים 27.12.18 לבין 31.12.18. בתאריך 31.12.18 ביקש התובע להסירו שוב ובקשתו לא נענתה. הנתבעת שלחה לו 16 הודעות פרסומיות נוספות בין התאריכים 31.12.18 לבין 8.1.19. התובע ביקש להסירו שוב בתאריך 8.1.19 אך בקשתו לא נענתה ונשלחו אליו 11 הודעות פרסומיות נוספות בין התאריכים 8.1.19 לבין 13.1.19. התובע ביקש להסיר את עצמו שוב והפעם נענה.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 7608-02-19 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

10. הנתבעת מדגישה, כי התובע נרשם ביום 26.12.18 לכתובת הדואר השנייה אך ורק לשם קבלת דברי פרסומת מבלי שרכש דבר. לטענתה, כל מטרתו בעצם הכניסה לאתר הייתה הרשמה לקבלת דיוור אלקטרוני מהנתבעת.

11. הנתבעת הבהירה, כי שלחה לתובע הודעות דואר אלקטרוני עם הצעות רכישה לכתובת הדואר האלקטרוני השנייה, בדיוק כפי שנתבקשה מפורשות על ידי התובע, עת נרשם לאתר עם כתובת הדואר השנייה. לטענת הנתבעת, היא שלחה לתובע הודעות פרסומיות בין התאריכים 27.12.18 לבין 13.1.19. ביום 13.1.19 פנה התובע להסירו והיא הסירה אותו מהאתר.

ב. גרסאות הצדדים

1. ביום 28.11.19 התקיים דיון במעמד הצדדים בפני. התובע טען כי שלח 4 הודעות להסירו והנתבעת הסירה אותו רק לאחר ששלח הודעה לאתר ביום 13.1.19. וכך אמר:

"אני מפנה לכתב ההגנה עמ' 6 סע' 49(6), רואים שגם שם חוזרת הטענה שפניתי רק ב-13/1 לנתבעת. אבל אני מראה מסמך ת/1 לפיו פניתי להסיר את עצמי מרשימת התפוצה של razgila222. אני מציג עוד שלושה מסמכים של בקשות הסרה חוץ מהראשון, הראשון 27/12/18 והשני, 31/12/18 והשלישי 8/1/19 והרביעי ב-13/1/19. קיבלתי כמות אדירה של הודעה, משהו כמו 4 הודעות ביום, אני אדם שעובד עם כתובת מייל וזה דבר שמפריע לניהול שלי ביום יום. סה"כ 38 הודעות קיבלתי אחרי שביקשתי שיסירו אותי. אחרי 27/12/18 קיבלתי הודעות פרסומות עד 31/12/18 קיבלתי 10 מייל' של פרסומות. בתאריך 31/12/18 ביקשתי הסרה בשנית, הנתבעת שלחה 16 מייל' נוספים בין תאריכים 31/12/18 לבין 8/1/19. ביקשתי להסיר את עצמי שוב ב-8/1/19 אך בקשתי לא נענתה"
(עמוד 2, שורות 1-8 לפרוטוקול מיום 28.11.19)

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

2. מר ליאור ברק חמו מנכ"ל הנתבעת (להלן: "נציג הנתבעת") טען כך:

"בשלושת ההודעות שהתובע טוען הן שלוש הודעות שמעולם לא הגיעו אלינו ורק ההודעה הרביעית הגיעה אלינו. התובע הוא היחיד שרכש אצלנו וקיבל מאתנו מענה בכל דרך אפשרית לרבות ההסרה של הכתובות שלו כי הוא ביקש להסיר עצמו מה-20 ולמחרת ביקש להתקשר מ-222. ישנו תיק מס' 19-05-59827 כתב תביעה שהוגש אחרי כתב התביעה של התובע ואחרי שהגיע גם כתב ההגנה. אפשר לראות את הקשר הישיר בין התובעים. התובעים השתמשו באותה דרך."
(עמוד 2, שורות 19-26 לפרוטוקול מיום 28.11.19)

3. הנתבעת תמכה טענתה זו במסגרת חוות דעת שהגישה ביום 31.12.2019, ובה נטען כי הסרה באמצעות לחצן "הסר" היא הדרך המקובלת להסרה. לפי הטענה, מדריכים שונים מראים כיצד לשלוח מייל בדרך המבטיחה שיסווג כספאם ולא יתקבל בתיבת הדואר של הנמען. לפי הטענה, כנגד הנתבעת הוגשו שלוש תביעות באותו עניין. בכל שלושת התביעות נשלחו הודעות ללא נושא ועל כן ההודעות לא הגיעו לתיבת הדואר של הנתבעת. לפי הטענה, בחודשים פברואר ינואר 2019 ניתן היה להזמין את קבצי ה-log ולהוכיח כי ההודעות ששלח התובע תויגו כספאם ונעצרו באחד ממסנני הדואר של חברת מיקרוסופט.

4. בדיון שהתקיים ביום 28.11.2019 בפני, ניסה התובע להסביר מדוע שלח הודעת הסרה יום אחד לאחר שנרשם לאתר. לטענתו, נרשם לרשימת התפוצה של הנתבעת כדי לקבל הצעות לרכישת טלוויזיה ולאחר מכן התברר לו כי אביו רכש כבר טלוויזיה ולכן כבר לא היה לו צורך בטלוויזיה (עמ' 1 ש' 19-29).

5. ביום 24.12.19 נערך דיון הוכחות בפניי, מר יגאל רוזנקרנץ (להלן: "מר רוזנקרנץ") העיד מטעם הנתבעת וזו גרסתו:

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 7608-02-19 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

"כל מה שעל האדון היה לעשות ע"מ לסיים את ההתקשרות עם הנתבעת ללחוך על כפתור וזה נגיש ומקובל. אני מאמין שהוא מכיר את האינטרנט ואם הוא היה לוחץ על כפתור "הסרה", הכל היה מסתדר. זה מה שהוא היה צריך לעשות. הוא לא לחץ על הכפתור הסרה וזו הטענה שלנו. זה כמו לעלות על אוטובוס ולבקש מתינוק ללחוך על כפתור אני רוצה לרדת. לשאלת בימ"ש באיזה דרך הוא בחר לעשות, אני משיב בדרך הכי עקומה." (עמוד 5, שורות 12-17 לפרוטוקול מיום 24.12.19)

6. כך השיב התובע לגרסתו של מר רוזנקרן:

"אני טוען שלא רק שמיקרוסופט לא חוסם באופן אוטומטי הודעות ללא שורות נושא אלא אוכיח כי הנתבעת מקבלת ומשיבה על הודעות ללא נושא – מציג את הכל במחשב הנייד שלי. פתחתי מייל ושלחתי לנתבעת שורה ללא נושא – מציג. שאלתי אותם "היי... .." ... (מצטט) והם ענו. עשיתי את זה בעוד 4 הזדמנויות שונות. לבקשת בימ"ש, אצרף אותם אח"כ." (עמוד 7, שורות 12-16 לפרוטוקול מיום 24.12.19)

7. בסוך דיון ההוכחות ניתנה החלטה לפיה התובע והנתבעת יצרפו את כל המוצגים עליהם טענו וכן ניתנה אפשרות לצדדים לצרף דף הסבר לראיות שיוגשו.

8. הנתבעת צירפה מדריכים לפיה כיצד ניתן לשלוח הודעת דואר אלקטרוני בדרך המבטיחה שלא יתקבל. כך טענה כי: "אם היינו בחודש ינואר-פברואר 2019 היינו יכולים להזמין את קובץ ה-LOG ולהוכיח באופן שאינו משתמע לשתי הפנים שהודעות צוינו כ"ספאם" ונעצרו באחד משבעת מסנני הדואר של Microsoft"

ג. הכרעה

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם ושמעתי את עדויות הצדדים, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הצריכים לעניין, מצאתי כי דין התביעה להתקבל בחלקה. אפרט להלן את החלטתי זו;

1. סעיף 30א(ה) לחוק הספאם הינו הסעיף המגדיר את חובות המפרסם בשיגור הודעה פרסומית.
2. סעיף 30א(ה)(1) לחוק הספאם קובע כי על המפרסם לציין בפרסומים באופן ברור וכולט כי האמור בדבר פרסומת וכן את שמו ודרכי יצירת הקשר עמו.

"מפרסם המשגר דבר פרסומת בהתאם להוראות סעיף זה יציין בו את הפרטים האלה באופן כולט וברור, שאין בו כדי להטעות:
(א) היותו דבר פרסומת; המילים "פרסומת", "בקשת תרומה" או "תעמולה", לפי העניין, יופיעו בתחילת דבר הפרסומת, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – בכותרת ההודעה;
(ב) שמו של המפרסם, כתובתו ודרכי יצירת הקשר עמו;"

3. סעיף 30 א'(ד)(1) לחוק הספאם קובע את זכותו של הנמען להתנתק מרשימת הדייור לאחר שנתן את הסכמתו לקבלת דברי דואר פרסומיים, ואף מגדירה כיצד ימסור את הודעת הסירוב:

"(ד) (1) הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת לפי הוראות סעיף קטן (ב) או לא הודיע על סירובו לקבלם לפי הוראות סעיף קטן (ג), רשאי הוא, בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף זה – הודעת סירוב); הודעת הסירוב לא תהיה כרוכה בתשלום, למעט עלות משלוח ההודעה; הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען;"

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 7608-02-19 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

4. לטעמי, הנתבעת לא הצליחה לסתור את החזקה שלפחות אחת מבין שלוש הודעות הדוא"ל ששלח התובע הגיעה לייעדה. ניסיון החיים מלמד כי הודעת דוא"ל תגיע לייעדה (למשל, ע"א (ת"א) 2207-10-18 שופמינד בע"מ נ' אברהם (פורסם בנבו, 23.1.19) בפסקה 10(ג)).

5. בענייננו, התובע שלח ארבע הודעות הסרה שהנתבעת טענה שלא קיבלה. לכן על הנתבעת הנטל להוכיח כי לא קיבלה אותן. יפים לענייננו דבריו של בית המשפט ב- ת"צ (מחוזי מרכז) 4818-07-10 ארי מנדנך נ' גלובל נטוורקס אי.סי.איי בע"מ (ניתן בתאריך 09.02.2012, פורסם בנבו):

"ודוק, התובע לא יכול להוכיח במקרה הרגיל כי הודעת הסירוב התקבלה בוודאות, אולם לכל הפחות ביכולתו להוכיח כי שלח את ההודעה מספר פעמים (ולעניין זה נראה כי ככלל אצבע ניתן להסתפק בשלוש ניסיונות במועדים שונים), וכי נוסח ההודעה היה ברור. כאשר התובע מוכיח כי שלח לפחות מספר הודעות סירוב, עובר הנטל לנתבע להוכיח כי הוא לא קיבל אף אחת מהן. כאשר התובע הסתפק במשלוח הודעת סירוב אחת, והנתבע מכחיש שקיבל אותה, נטל הראייה על התובע להוכיח כי ההודעה הבודדה ששלח אכן התקבלה. בנטל זה לא עמד התובע שלפני, לא ברמה הדרושה כדי לבסס תביעה אישית לפיצויים לדוגמה ולא ברמה הדרושה כדי לשכנע שיש לו עילת תביעה אישית לעניין סעיף 4(א)(1) לחוק תובענות ייצוגיות."

6. הנתבעת הסבירה כיצד יכול היה התובע לשלוח הודעות מבלי שיגיעו ליעדן: ללא שורת נושא (שלא תוך ביצוע "השב"), עם כיתוב לבן בפונט לבן על רקע לבן, שתילת קישורים, או עם תמונת רקע שמבלבלת את תיבת דואר הזבל. אלא שהנתבעת לא הוכיחה ולו בכדל ראייה, כי התובע למעשה שלח את בקשות ההסרה בדרכים הללו.

7. אציין כי התובע הביא את מחשבו הנייד לדיון שהתקיים ב-24.12.2019. כך יכולה הייתה הנתבעת לבדוק את הודעות הדוא"ל בעצמה והיא חדלה משלא עשתה כן.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

8. לא מצאתי ממש בטענת הנתבעת כי היא הייתה יכולה לבדוק את קבצי ה-log של הודעות הדוא"ל בשרתים של מיקרוסופט. למרות שהתביעה הוגשה בתחילת פברואר 2019, וכתב ההגנה הוגש ביום 11.03.2019, שקטה הנתבעת על שמריה ולא פעלה לאתר את הודעות ההסרה של התובע.

9. הכלל הוא שהימנעות מהבאת ראיה מקימה חזקה הנעוצה בהיגיון ובניסיון החיים, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובת הנמנע. בדרך זו ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה. ראו בע"א 795/99 אנטוני פרנסואה נ' אהוד פוזיס (פורסם בנבו, 20.6.00):

"הלכה מושרשת היא כי הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר בהימנעות בעל-דין מלהעיד. במצב דברים זה רשאי היה בית-המשפט מאז ומתמיד להעניק ל"שתיקתו" של בעל-דין משקל ראייתי לחובתו. משקל ראייתי זה עולה, מטבע הדברים על המשקל שמייחסים בדרך-כלל לאי-העדתו של עד, בעוד שבעל-דין מוחזק, ככלל, כעד מרכזי (ראה ע"א 216/73 סולמונוב נ' אברהם [4], בעמ' 194".

10. משכך אני דוחה את טענת הנתבעת כי הודעות ההסרה לא הגיעו אליה לחלוטין. אף אם הייתי מקבל את טענת הנתבעת הרי שהדבר נובע מהגדרות שגויות של תיבת הדואר שלה, או של השרתים שבהם היא נעזרת ומשכך חדלה והפרה את הוראות חוק הספאם.

11. ההודעות שהתובע שלח נראו כרגילות, וכיוון שאני לא מקבל את התיאוריה שהתובע פברק את התביעה, תוך הצגת ראיות כוזבות לבית המשפט, אני גם דוחה את טענתה של הנתבעת לגבי ידיעת התובע כי הודעותיו לא נקראו. ככל שהדברים מכוונים לאמרת התובע בדיון (עמ' 8 ש' 29), הרי שנראה שכוונתו הייתה להודעות שנתקבלו אצלו ולא נקראו על-ידיו. ככל שמדובר באמרה של התובע מחוץ לאולם בית המשפט, הרי שהדבר לא הוכח ולא הובררו נסיבות אמירה זו. בנוסף, אף אם הודעות התובע לא נקראו, אין זאת אומרת שהן לא התקבלו.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

12. מנגד מצאתי, כי יש בהתנהלות התובע מול הנתבעת חוסר תום לב בשליחת הודעות ההסרה.
13. ראשית, התובע טען בדיון כי נרשם לרשימת התפוצה של הנתבעת כדי לקבל הצעות לרכישת טלוויזיה, ולאחר מכן התברר לו כי אביו רכש כבר טלוויזיה ולכן כבר לא היה לו צורך בטלוויזיה (עמ' 1 ש' 19-29).
14. איני מקבל הסבר זה, ממספר סיבות: האחד הוא שאנשים המעוניינים לרכוש מוצר מסוים לא נרשמים לרשימת דיור, אלא מחפשים אותו באופן אקטיבי. התובע לא הוכיח את הסברו על-ידי הצגת קבלה של רכישת הטלוויזיה, על אף שאין קושי לעשות כן. ככל שהתובע אכן היה מעוניין בקבלת הודעות פרסומיות, אין סיבה שלא ישתמש בכתובת הדואר שבה השתמש גם לפני כן.
15. שנית, לא מצאתי הגיון בכך שהתובע ביקש ביום 25.12.2018 להפסיק לשלוח לו הודעות פרסומיות, וכבר למחרת הוא נרשם לאותו אתר לשם קבלת הודעות פרסומיות. אמנם יכול להיות שהדבר נובע מכך שבאותו יום הוא למד על הרצון לרכוש טלוויזיה. אך הסבר זה דחוק מהסיבות שפורטו לעיל.
16. שלישית, ישנו הבדל בין נוסחי הודעות ההסרה שנשלחו מכתובת הדוא"ל האחרת לבין הודעות ההסרה שנשלחו מכתובת הדוא"ל שבגינה התובע הגיש תביעתו. הודעות ההסרה מהכתובת הראשונה הן מפורטות וכוללות משפטים שלמים. לעומת זאת, הודעות ההסרה מהכתובת הנידונה הן לקוניות: "להסיר אותי"; "הסר"; "נא הסירו אותי". מתקבל הרושם כי התובע מתייחס להודעות ההסרה הקצרות בתור פרוצדורה שיש לעבור אותה.
17. רביעית, התובע לא שינה את נוסח הודעות ההסרה הקצרות שלו לאחר שהבחין שההודעות ממשיכות להישלח אליו. אם רצונו של התובע אכן היה לא לקבל הודעות דוא"ל, ורצונו זה לא מומש למרות ששלח הודעות הסרה, הדעת נותנת כי בהודעות

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

- המאוחרות היה מתייחס להודעות הקודמות ששלח שלא נענו, או שהיה מנסה גישה שונה. אולם נראה כאילו התובע ציפה לכך שהודעות ההסרה שלו לא ייענו.
18. חמישית, התובע יצר קשר עם הנתבעת בדרכים אחרות, חוץ משליחת הודעות דוא"ל מכתובת התביעה ללא שורת נושא. כך, התובע שלח פניות לנתבעת דרך אתרה, ושלח הודעות דוא"ל מהכתובת האחרת עם שורת נושא (נספחים 5, 7, 10, 12 לכתב ההגנה). פניות אלו טופלו. אילו התובע היה מעוניין באמת להפסיק לקבל הודעות פרסומיות, יש להניח שהיה נדרש לאחת מהדרכים הללו שעבדו בעבר.
19. שישיית, התובע לא הסיר את עצמו באמצעות לחצן ה"הסר" שנלווה להודעות הפרסומיות מאת הנתבעת. אף כי החשש מפני וירוסים הוא לגיטימי, כאשר מדובר בהודעות פרסומיות מטעם גורם מוכר לתובע, הדבר מצביע על חוסר תום לב במידה מסוימת (תא"מ 17-01-11104 הראל נ' סיטי לייף סטייל בע"מ (ניתן ב-16.9.18, פורסם בנבו) (להלן: "עניין הראל").
20. פסיקת בתי המשפט בעניינים מעין אלה מעניקה חשיבות לנושא תום הלב של השולח. כך לדוגמה, בעניין הראל נשללה כליל זכותו של התובע לפיצויים בשל חוסר תום ליבו. ואולם בפסק דין רע"א 7064/17 יהונתן ארד נ' מנקס אונליין טריידינג בע"מ (ניתן בתאריך 11.12.2018, פורסם בנבו) בפסקה 27 נכתב כך:
- "בפסק דינו הניח בית המשפט כי יש בידו סמכות שלא לפסוק כלל פיצוי גם במקרה בו נקבע כי הופרו הוראות חוק התקשורת. אכן החוק קובע כי "רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק" (סעיף 30א(1)), ולכאורה משתמע מכך כי רשאי הוא ממילא גם שלא לפסוק פיצויים כאלה כלל. ברם, בהעדר צורך בהוכחת נזק קשה לחשוב על נסיבות העשויות להצדיק שלילה מוחלטת של פיצויים. תוצאה כזו לכאורה אינה הולמת את תכליתו של החוק להעניק פיצוי לנפגע הודעת ספאם ללא צורך בהוכחת נזק כדי ליצור הרתעה אפקטיבית כלפי שולחי הודעות ספאם. תוצאה כזו גם אינה מתיישבת עם ההלכה לפיה על בתי המשפט להתייחס לרף העליון של הפיצויים שקבע המחוקק (1000

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 19-02-7608 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

נח) כנקודת מוצא בקביעת גובה הפיצוי, ממנה ניתן לסטות במקרים מתאימים
(ענין גלסברג, פסקה י"ב).

21. המשמעות של הלכה זו היא, כי מי שהוכיח את תביעתו זכאי, כנקודת מוצא, לפיצוי בשיעור הקבוע בחוק, בכפוף לשיקול דעת בית המשפט להפחית משיעור זה בהתאם לשיקולים הקבועים בחוק, או שיקולים אחרים בדומה לאלה המגשימים את תכלית החוק.

22. בהינתן כי התובע פעל בחוסר תום הלב בהתנהלותו מול הנתבעת, אני מוצא כי יש צורך להקטין במידה ניכרת את הפיצויים המגיעים לו.

23. בנוסף לשיקול של תום ליבו של התובע, יש לקחת בחשבון כי הנתבעת עושה מאמצים לשמור על החוק. כך, היא הפסיקה לשלוח לתובע הודעות דוא"ל פרסומיות מיד, או בסמוך, לאחר שהתובע שלח לה הודעות הסרה עם שורת נושא. גם עדותו של נציג הנתבעת תומכת בממצא כי היא מכוונת את מאמציה לשמור על החוק (עמ' 9 ש' 19-14).

24. בשל כל אלה, אני סבור כי הסכום אשר ישקלל את כל הנתונים לעיל יעמוד על סך של 100 ש"ח בגין כל הודעה שנשלחה לתובע.

25. לאחר עיוני בנספחים אשר צורפו לכתב התביעה, מצאתי כי התובע הוכיח שנשלחו לו 38 הודעות פרסומיות, על כן סכום הפיצוי צריך לעמוד על סך של 3,800 ₪.

ד. סיכום

על כן ולאור כל האמור לעיל הנתבעת תשלם לתובע פיצוי בסך 3,800 ₪ וכן הוצאות משפט בסכום של 1,200 ₪. סכומים אלה ישולמו בתוך 21 ימים שאם לא כן ישאו הצמדה וריבית כדין.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 7608-02-19 גילה נ' אריה

תיק חיצוני:

המזכירות תמסור את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ב שבט תש"פ, 07 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.

חתימה

ניתנה היום, כ"א שבט תש"פ, 16 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.

בנימין בן סימון, רשם בכיר

